

lave Verdensrevolution og slaa de borgerlige Samfund i Stykker i den Del af Europa, hvor der er Chancer for at faa de kommunistiske Ideer frem. Og mon ikke denne Modsætning vil blive akut, i det Øjeblik Lenin, som er meget alvorlig syg, dør, saaledes at de forskellige Folkekommissærer kommer til at staa overfor hinanden uden at have nogen Autoritet, som holder sammen paa dem. Alle Momenter tyder paa, at det absolut ikke er et gunstigt Øjeblik, Regeringen har valgt til at afslutte en saa vidtgaaende Traktat med den bolscheviske Regering.

Jeg hørte i Gaar to Forklaringer fra den højtærede Udenrigsministers Side paa, at disse Forhandlinger var indledet. Dels gjorde han gældende, at den økonomiske Situation var bedre, at der var Fremgang derovre. Det mener han, men det er jo overordentlig problematisk, og det ærede Medlem Hr. P. Munch indrømmede, at hvis der er en Fremgang, saa er det i hvert Fald en Fremgang, om hvilken man ikke kan danne sig nogen begrundet Dom. Samtidig hævdede den højtærede Udenrigsminister i Gaar, at Grunden var den, at man nu indsaa Nødvendigheden af at skride til Særforhandlinger for de enkelte Stater med Sovjetrusland, medens man i December 1921 afbrød Forhandlingerne fra dansk Side, fordi man mente, det var fordelagtigere at søge en fælles Optræden med andre Stater overfor Sovjetrusland. Til den sidste Betragtning har jeg allerede sagt, at de objektive Kendsgerninger, som forelaa den Gang, talte absolut derimod, thi i November 1921 havde saa vidt mig bekendt den danske Regering ikke fra nogen anden Stat i Europa faaet Opfordring eller Henstilling om Samarbejde med det Maal for Øje at tilvejebringe en Fællesoptræden fra vesteuropæiske Staters Side. Hvis Udenrigsministeren saa vil sige: Men det var en subjektiv Forhaabning fra den danske Regerings Side, at det skulde være bedre at søge en Fællesoptræden med andre Stater end at føre disse Forhandlinger til Ende paa egen Haand, vil jeg dertil sige, at hvis dette var Regeringens Mening den Gang, burde den overhovedet ikke have indledet disse Forhandlinger. Hvis den havde den Forventning, at det var bedre at søge en Fællesoptræden, hvorfor indledede den saa Forhandlingerne i 1921?

Alle Data taler imod Holdbarheden af det Argument, den højtærede Udenrigsminister gjorde gældende. Henvisningen til, at

den økonomiske Fremgang i de forløbne Aar er saa langt gunstigere i Rusland, at man bør søge denne Traktat ført igennem, har, som sagt, heller ikke saa megen Vægt, at man af den Grund fra konservativ Side med Tryghed kan tiltræde en Traktat af denne Karakter. Jeg maa derfor sige, at jeg forstaa ikke, at man fra Oppositionens Side bebrejder de Konservative, at de er utilfredse med at skulle ratificere en saadan Traktat, saa meget mere som de slet ikke er blevet spurgt til Raads eller har faaet Underretning af Regeringen. Det vilde have været rimeligt, om Regeringen havde meddelt Rigsdagen, altsaa ogsaa Oppositionspartierne, sin Hensigt i et saa omfattende handelspolitisk og storpolitisk Anliggende, men det var i alt Fald et elementært Krav, at den havde underrettet det Parti, som danner dens parlamentariske Basis. Jeg forstaa derfor udmærket godt den Holdning, man indtager fra konservativ Side. Jeg synes egentlig, det er et ret beskedent Krav, man i den Henseende har stillet til Regeringen, og som stadig ikke opfyldes; Regeringen tilsidesætter i denne Sag som i alle andre sit Medregeringsparti med en suveræn Ringeagt. Det forekommer mig derfor, at den Holdning, man fra konservativ Side bør indtage, er den: I størst mulige Omfang at lade Venstres Ministorium have Æren helt og holdent for denne Traktats Vedtagelse, ligesom det har paataget sig Eneansvaret for dens Gennemførelse. Hvis man gjorde Ministeriet dets Ret, burde denne Traktat egentlig efter min Formening vedtages udelukkende med Regeringspartiets egne Stemmer ved Navneoppraab.

Moltesen: Naar det ærede Medlem Hr. P. Munch ikke forsømte Lejligheden til at rette et Angreb paa Regeringen ved denne udenrigspolitiske Debat, forbavser det ikke mig. Det var ikke andet, end hvad man kunde vente, thi saadan er jo det ærede Medlem. Jeg synes imidlertid, at det ærede Medlem ikke i denne Sag skulde have benyttet det ærede Medlem Hr. Blang, som ved andre Lejligheder ikke just er Profet for det ærede Medlem og hans Parti, men han skulde have henholdt sig til Venstrepartiets Ordførere i denne Sag, og hvad de har udtalt. Thi den Fortolkning af Venstres Motiv til Afstemningen i December 1921, som det ærede Medlem Hr. Blang gav, forekom mig, da jeg hørte den i Gaar, aldeles absurd; jeg kan ikke forstaa, at man kunde have et